

Sygn. akt X Ga 42/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Barbara Przybyła

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2016 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa: **Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.**

przeciwko: **(...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce komandytowa w P.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 14 października 2015 r. sygn. akt VII GC 2383/14

- 1) oddała apelację;
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Barbara Przybyła

Sygn. akt X Ga 42/16

UZASADNIENIE

Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. domagała się zasądzenia od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej w P. kwoty 3.817,18 zł. z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 2.804,79 zł. od 29 stycznia 2014 r. i 1.012,39 zł. od 31 stycznia 2014 r. i kosztami procesu, tytułem zapłaty za sprzedany pozwanej towar.

Zaskarżonym wyrokiem sąd pierwszej instancji uwzględnił powództwo w całości dokonując następujących ustaleń faktycznych.

W dniu 1 grudnia 2013 r. pozwana zawarła z J. G. (1) umowę o współpracy w zakresie usług medycznych. Zgodnie z § 3 umowy pozwana zobowiązała się do zapewnienia J. G. (1) odpowiedniego pomieszczenia, jak również wyposażenia technicznego i medycznego niezbędnego do świadczenia usług będących przedmiotem niniejszej umowy. J. G. (1) działający na zlecenie pozwanej, złożył powódce w dniu 15 stycznia 2014 r. zamówienie na towar w postaci testów diagnostycznych i 10 sztuk lancetów do testów. Na jego podstawie strony zawarły umowę sprzedaży. Z tego tytułu powódka wystawiła pozwanej dwie faktury VAT o numerach: (...) z 14 stycznia 2014 r. na kwotę 2.804,79 zł. z terminem płatności do 28 stycznia 2014 r. i 188/ (...)/14/1 z 16 stycznia 2014 r. na kwotę 1.012,39 zł. z terminem płatności do 30 stycznia 2014 r. Pozwana odebrała faktury VAT. Powódka wydała pozwanej towary wskazane w fakturach co zostało

udokumentowane dokumentami WZ nr (...) oraz (...). Pracownicy pozwanej odebrali towar bez zastrzeżeń. Pozwana nie zwracała się o korektę faktur w zakresie tożsamości nabywcy. Pozwana nie zapłaciła za odebrane towary.

Jako postawę rozstrzygnięcia sąd wskazał przepis art. 535 k.c. Wskazał, że powódka wykazała, że spełniła świadczenie i wydała pozwanej zamówiony towar w ilości wskazanej na fakturach VAT, co potwierdzały dokumenty WZ. Również zeznania J. G. (1) jednoznacznie potwierdzają fakt zawarcia umowy sprzedaży. Świadek podkreślił, że złożenie zamówienia uzgadniał z jednym ze wspólników pozwanej. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c.

Sąd pierwszej instancji uznał, że pozwana wbrew zasadzie rozkładu ciężaru dowodowego wynikającej z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., nie wykazała, że zachodzą przesłanki skutecznie uniemożliwiające powódce żądanie zapłaty ceny. Strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, co z kolei przeniosło ciężar udowodnienia ekscypcji i faktów uzasadniających oddalenie powództwa na stronę pozwaną, czemu nie sprostała.

Za bezpodstawne sąd uznał kwestionowanie przez pozwaną faktu zawarcia umowy sprzedaży skoro pozwana nie kwestionowała przed procesem złożenia w jej imieniu zamówienia przez J. G. (1). Wskazywało to na akceptację podjętych przez niego czynności w zakresie zawarcia umowy. Umocowanie J. G. (1) wynikało z art. 96 k.c. w związku z art. 98 k.c. a pełnomocnictwo zostało mu udzielone w sposób dorozumiany, przez tolerowanie dokonywanych przez niego czynności.

Wiadomość e-mail z dnia 15 stycznia 2014 r. została wysłana również do wiadomości pozwanej na adres (...) .pl. Pozwana miała możliwość zapoznania się z jej treścią i nie wносиła żadnych zastrzeżeń ani nie kwestionowała uprawnień J. G. (1) do złożenia zamówienia w jej imieniu. Powódka wykazała, że objęty fakturami towar został pozwanej dostarczony i jej wydany, był odbierany przez jej pracowników dokumenty WZ zawierają pieczęć pozwanej.

W przypadku osoby prawnej, że określone działania faktyczne muszą być zawsze dokonywane wprost, bezpośrednio, przez osoby uprawnione do reprezentacji tej osoby, gdy rzeczą oczywistą jest, że w praktyce przedsiębiorców bieżące transakcje w ramach zwykłej działalności przedsiębiorstwa, takie czynności jak składanie, przyjmowanie zamówień, wydawanie towarów, ich odbiór, wykorzystanie nie są wykonywane przez reprezentantów, lecz obsługujących przedsiębiorcę, zatrudnionych w tym celu pracowników. Podejmowane przez pracowników pozwanej czynności odbioru, przy braku sprzeciwu we właściwym czasie ze strony organu zarządzającego pozwanej spółki, co do tych czynności faktycznych pozwala przyjąć, że były one zgodne z wolą organu zarządzającego, rodząc po stronie pozwanej obowiązek zapłaty ceny.

Pozwana, mimo zobowiązania Sądu, nie przedstawiła wymaganych dokumentów we wskazanym terminie, nieuzasadniona odmowa strony, stanowiąca przeszkodę w przeprowadzeniu dopuszczalnego dowodu, może być przez sąd oceniona negatywnie dla strony odmawiającej, przy analizie ostatecznego wyniku postępowania dowodowego w sprawie. Pozwana nie odesłała wystawionych na jej rzecz faktur VAT. Przyjęła faktury bez zastrzeżeń i zaakceptowała je.

Odmowa złożenia ewidencji faktur VAT za miesiąc styczeń i luty 2014 r. była równoznaczna z przyznaniem, że faktury zostały przyjęte przez pozwaną i przez nią zaksięgowane. Na gruncie art. 231 k.p.c. uzasadnione jest domniemanie, że dokonywane w ewidencji księgowej zapisy są odzwierciedleniem rzeczywistego stanu, zgodnie z rzeczywistym przebiegiem zafakturowanej operacji gospodarczej. Pozwana nie zgłosiła wniosków dowodowych podważających wysokość należnej powódce ceny. Z tych względów żądanie powódki było w całości uzasadnione.

Pozwany w apelacji zarzucił naruszenie przepisu art. 535 k.c. poprzez błędną wykładnię i uznanie, że do zawarcia umowy doszło na podstawie wysłanej wiadomości e-mail przez J. G. do powoda mimo, iż nie zawierała ceny sprzedaży, co stanowi przedmiotowo istotny element umowy.

Ponadto skarżący zarzucił naruszenie przepisu art. 233§1 k.p.c. i art.229 kpc a także przepisu art. 202 w związku z art.200 kpc i bezzasadne nieuwzględnienie zarzutu niewłaściwości miejscowej.

Powód domagał się oddalenia apelacji i zasądzenia kosztów.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Zarzut naruszenia przepisu art. 202 nie mógł odnieść skutku w sytuacji, gdy pozwany w toku procesu podejmował obronę i bez przeszkód uczestniczył w postępowaniu sądowym. Powód w pozwie wskazał postawy właściwości przemiennej. Sąd nie ma obowiązku oddalenia wniosku o przekazanie sprawy do innego sądu w sytuacji, gdy zarzutu takiego nie podziela. Zarzut naruszenia prawa procesowego podniesiony w apelacji mógłby odnieść skutek tylko w przypadku naruszenia prawa do obrony lub nieważności postępowania albo gdy miał wpływ na rozstrzygnięcie, co w sprawie nie miało miejsca.

Zarzut błędnej wykładni przepisu art. 535 nie może dotyczyć ustaleń faktycznych w sprawie, może natomiast obejmować zarzut niewłaściwego zastosowania. Zastosowanie przepisów prawa materialnego do niedostatecznie ustalonego przez sąd drugiej instancji stanu faktycznego lub w przypadku, gdy wyrok sądu drugiej instancji nie zawiera ustaleń faktycznych odnoszących się do przesłanek stosowanej normy prawa materialnego, oznacza wadliwą subsumcję; brak stosownych ustaleń faktycznych uzasadnia zarzut kasacyjny naruszenia prawa materialnego przez niewłaściwe jego zastosowanie. (tak: Wyrok Sądu Najwyższego - V CSK 133/14 Izba Cywilna z 2015-01-09.

Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się wadliwego zastosowania przepisu art. 535 k.c. a ustalony w sprawie stan faktyczny jest prawidłowy i jest wynikiem prawidłowej oceny dowodów. Ustalenia faktyczne sąd pierwszej instancji sąd przyjmuje za własne.

Niezasadny jest zarzut naruszenia przepisu art. 233§2 kpc. Sąd pierwszej instancji prawidłowo dokonał oceny dowodów.

Ocena wiarygodności i mocy dowodów jest podstawowym zadaniem i jednocześnie uprawnieniem sądu orzekającego, rozstrzygającego kwestie sporne w warunkach niezawisłości i na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd zatem ma obowiązek uwzględnienia Nie tylko wszystkich dowodów ale również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności.

Granice swobodnej oceny dowodów określone są wymogiem aby była ona zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i regułami logicznego myślenia. Ocena dowodu dokonywana w świetle całokształtu okoliczności sprawy obejmuje także ocenę dotyczącą siły i zdolności przekonywania przeprowadzonych w okolicznościach danej sprawy dowodów.

Samo przekonanie strony o innej niż przyjął to Sąd I instancji wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie nie jest wystarczające do uznania, iż Sąd naruszył wyrażoną w art. 233 k.p.c. zasadę swobodnej oceny dowodów.

Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Możliwość wyprowadzenia przez stronę na podstawie zebranych dowodów wniosków, nawet poprawnych świetle zasad doświadczenia życiowego i logiki, lecz odmiennych niż wnioski sądu pierwszej instancji nie jest zatem wystarczająca dal wykazania naruszenia przepisu art. 233§1 kpc.

Z zeznań świadka J. G. wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że zamówienie złożył po uzgodnieniu z jednym ze (...) spółki – A. E., który był prokurentem samoistnym. Towar nigdy nie został zwrócony. Paragraf 5 umowy zwartej z J. G. przewidywał możliwość działania J. G. po uzyskaniu pełnomocnictwa. Wbrew zarzutom apelacji umowa została uznana za skutecznie zawartą nie tylko na skutek milczenia powoda ale także wobec innych okoliczności takich jak fakt zaksięgowania faktury, czego pozwany nie zakwestionował nawet w apelacji, wysłania zamówienia na firmowym druku pozwanego.

Skarżący zarzucając brak profesjonalnego działania powodowi pomija, że sam również był obowiązany do zachowania staranności wymaganej od profesjonalisty. Jest faktem, że pozwana towar przyjęła, zaksięgowała faktury i nigdy przed procesem nie domagała się ich korekty ani odbioru towaru.

Nieprzedłożenie dokumentów przez pozwaną podlegało ocenie sądu a pozwany nawet nie podjął próby przedstawienia dokumentu, ewentualnie zastrzegając, iż są objęte tajemnicą przedsiębiorstwa.

Mając na względzie powyższe okoliczności sąd po myśli art.385 oddalił apelację jako bezzasadną i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika po myśli art. 98 kpc.

SSO Barbara Przybyła